

<p>...Poprvé si český králevic uvědomil, že se v životě každá událost projeví jenom jednou a nikdy víc. Prožíváme ji pouze nyní, v této chvíli a ta za okamžik nebude ničím než vzpomínkou, minulostí; také celý ten předlouhý sedmiletý pobyt v Paříži patří nenávratnu....(s. 11)</p>	<p>1323 – Václav odvezen na vychování do Paříže</p>
<p>Blanku musí ctít a milovat. Je to povinností rytíře. Od sedmého roku jeho i jejího jsou manželi. Proč mají být manželi, tím se příliš nezabýval, nevěděla to tehdy ani ona. Nikomu z nich to nevadilo, nepřikládali tomu význam. Karel je českým princem, Blanka francouzskou princeznou. (s. 12)</p>	<p>1323 - sňatek s Blankou z Valois</p>
<p>„Jakže se ostatně jmenujete, pane? Jak vás to tam v Čechách vlastně pokřtili? „Václav“, vyslovoval své jméno český králevic. „Není to o nic těžší než Karel, které jste mi zde dali při biřmování. Abyste věděla, je to jméno svatého! Václav je světec a mučedník, to byste měla vědět! Zato žádná Blanka není svatá.“ (s. 14)</p>	<p>1323 - Václav přijal při biřmování jméno Karel</p>
<p>I mravy jsou tu jiné. Nikdo netrhá maso prsty na kousky a neupíjí z cínové mísy omáčku. Místo toho srkají z malých plochých talířků polentu, nabírají si maso z mís dvouhrotými vidličkami a jedí je, aniž se ho dotkli rukou. Tento zženštilý zvyk neznají ani na francouzském dvoře, zavedli jej Benátčané a ti je okoukali kdesi na konci světa</p>	<p>pobyt patnáctiletého Karla v Itálii</p>
<p>Průvod od hranic pospíchal téměř bez oddechu. Zanechal za sebou pohraniční hvozdy, pahorkatinu mezi Tachovem a Plzeňskem, prodral se úbočinou Brd a proklikal údolím Berounky, až se před ním rozevřela prastará kotlina, území někdejšího kmene Pražanů, uprostřed níž se už po staletí zdvíhá k nebi srdce země a pevnost národa, starobylá Praha...(s. 58)</p>	<p>1333 - králevic Karel se vrací do Čech</p>
<p>Zastavili se na Zbraslavi. Zabušili na vrata cisterciáckého kláštera, založeného a bohatě obdarovaného Karlovým dědem Václavem II., protože v jeho kryptě uprostřed královské síně odpočívá už tři léta Karlova matka, Eliška Přemyslovna. Ano, zde pokleknu, abych před celým světem ukázal, že se hlásím k jejímu přemyslovskému rodu, jehož čest a sláva je i mou slávou a ctí. (s. 59)</p>	<p>Eliška Přemyslovna – matka Václava (Karla)</p>
<p>Čekala ho konečně zpráva od otce: jmenování moravským markrabětem. Od té chvíle přestal být pouhým králevicem. Stal se nositelem titulu, jenž si nezdal s vévodským a vyrovnal se hodnosti knížecí. (s. 67)</p>	<p>1334 – Karel jmenován moravským markrabětem</p>
<p>„ V té době jsme poslali pro svou manželku, ježto byla dosud v Lucembursku. Ta pak příšedši měla po roce prvorozenou dceru, jménem Markétu...“ (s. 72)</p>	<p>Příjezd Blanky do Prahy</p>
<p>Při tomto setkání konečně odměnil papež Karla také dlouho odpíranou výsadou. Slíbil mu vydat bulu, jíž povyšuje pražské biskupství na arcibiskupství. A druhým výnosem pověřil nového arcibiskupa právem korunovat české krále. Tak byla konečně vymaněna česká diecéze z nadvlády diecéze mohušské, české království ze zasahování německých církevních hodnostářů. (s. 99)</p>	<p>1344 – pražské biskupství povýšeno na arcibiskupství</p>

<p>Nechtěl čekat na smrt stářím a zemdlením. Jeho touhou bylo zemřít s mečem v ruce, na koni, v bitevní vřavě, čelem proti čelu nepřítele. To byla podle něho jediná důstojná smrt rytíře, a kdo by si jí zasloužil více než on, jehož všude předcházelo úsloví: Bez boha a českého krále nesvede se v boji ničeho... (s. 109)</p>	<p>1346 – Jan Lucemburský padl v bitvě u Kresčaku</p>
<p>Celá tato pláň pak bude svými ulicemi mířit do tří náměstí, Dobytčího trhu, senného trhu a Koňského trhu. Novému Městu bude na nejvyšším místě vévodit nově postavený kostel ke cti obdivovatele Svaté říše římské, někdejšího císaře Karla Velikého. (s. 119)</p>	<p>1348 – založeno Nové Město pražské</p>
<p>A bylo přede všemi prohlášeno, že to vysoké učení je založeno pro Čechy, aby nemuseli nabývat vědomostí v cizině, ale získávat je doma, ba aby sami z ciziny k sobě zvali ty, kdo po učenosti touží. Toho dne se splnilo přání Karlova děda po matce, krále Václava II., usilujícího už před více než padesáti lety o to, čeho dnes dosáhl Karel. (s. 119)</p>	<p>1348 – založena univerzita v Praze, první ve střední Evropě</p>
<p>Karlova dosud mladá choť, česká královna Blanka z rodu Valois, družka jeho dětských her v Paříži a matka jeho dvou dcerek, Markéty a Kateřiny, je mrtvá... Bylo to hrůzné a neuvěřitelné. (s. 122)</p>	<p>1348 – zemřela Karlova manželka Blanka z Valois</p>
<p>Všech třicet článků, projednaných na norimberském sněmu a na jeho pokračování v říšském městě Metách, bylo sepsáno na listině se zlatou císařskou pečetí zvanou bula. Proto se od té doby tato listina nazývá Zlatá bula Karlova a stala se základním zákonem o volitelnosti římského krále po celá příští staletí. (s. 154)</p>	<p>1356 – vydána Zlatá bula Karlova</p>
<p>Nedospělý Karlův syn Václav, syn jeho třetí manželky, byl už jako dítě korunovaný za českého krále a v chlapeckém věku i za krále římského. Je si vědom, že přehlíží malebnou stověžatou, zlatou Prahu z hrdého sídla, jež bylo při mém příchodu troskami?</p>	<p>1376 – Karlův syn Václav zvolen římským králem</p>